

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci

žalobce: **Karlínští patrioti z.s.**, IČO: 05276594, sídlem Sokolovská 85/104, 186 00 Praha 8 – Karlín

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, IČO: 00064581, sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2017, č. j. MHMP-1520867/2017,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2017, č. j. MHMP 1520867/2017 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo jeho odvolání zamítnuto a potvrzeno usnesení Úřadu městské

části Praha 8, odboru územního rozvoje a výstavby (dále také jen „*stavební úřad*“, tento pojem je použit i pro žalovaného jako obecné označení úřadu, pokud to nemá vliv na srozumitelnost textu) ze dne 19. 4. 2017, č. j. MCP8 063324/2017, sp. zn.: MCP8 128388/2016/OV.Jb, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí – usnesení). Ve správním řízení bylo pravomocně rozhodnuto, že žalobce není účastníkem řízení, které je vedeno odborem územního rozvoje a výstavby ÚMČ Praha 8 pod sp. zn. MCP8 128388/2016/OV.Jb na podkladě žádosti, kterou dne 5. 10. 2016 podala společnost DREAM LIVING s.r.o., ve věci umístění stavby Apartmánový dům Karlín – nástavba č. p. 354 na pozemku parc. č. 180 v k. ú. Karlín.

- [2] Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost rozhodnutí, neboť rozhodnutím žalovaného bylo upřeno právo žalobce účastnit se územního řízení, přestože je žalobce spolkem, jehož hlavním posláním je podle stanov ochrana přírody a krajiny. Žalobce má za to, že usnesením vydaným žalovaným bylo zasaženo do práva žalobce se účastnit ochrany životního prostředí dle zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o ochraně přírody*“). Nejprve popsal průběh správního řízení, který není mezi účastníky sporný, poukázal na svou argumentaci v podaném odvolání, kdy se zejména zaměřoval na definici podle ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně přírody. Se závěrem žalovaného ani stavebního úřadu nesouhlasí, podle jeho názoru odlišnost od případu, který posuzoval zdejší soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2015, čj. 9 A 219/2012-136, nejsou natolik výrazné, aby tento obecnější právní názor neměl být aplikován i v tomto případě. Poukazuje (stejně jako žalovaný, ač z něj vyvozuje jiné právní závěry) na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, čj. 7 As 23/2014-57, a uvádí, že v lokalitě je krajinný ráz, který je ze zákona hoden přiměřené ochrany.
- [3] Žalovaný se k podané žalobě v písemném vyjádření vyjádřil tak, že navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta, a to s odůvodněním, že s judikaturou, kterou žalobce zmiňuje v žalobě, se již vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí, když podrobně popsal, z jakého důvodu nelze závěry rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 9 A 219/2012-136 ze dne 29. 5. 2015 použít, dále že se ztotožnil se závěry stavebního úřadu v tom, že daná lokalita se nedá nazvat krajinou dle zákona o ochraně přírody a krajiny a že žalobce nesplnil podmínku pro účastenství v územním řízení, když nebyla nabyta podmínka pro jeho účastenství předpokládaného v ust. § 70 odst. 2 zák. č. 114/1992 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2017.
- [4] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [5] Dne 20. 3. 2017 podal žalobce stavebnímu úřadu oznámení opomenutého účastníka o vstupu do územního řízení ve věci Apartmánového domu Karlín – nástavba č. p. 354 na pozemku parc. č. 180 v k. ú. Karlín. Územní řízení bylo zahájeno dne 15. 11. 2016. Žalobce svůj vstup do řízení odůvodnil tím, že předmětnou stavbou mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Stavební úřad rozhodl usnesením ze dne 19. 4. 2017, č. j. MCP8 063324/2017, sp. zn. MCP8 128388/2016/OV.Jb, že žalobce není účastníkem řízení. V odůvodnění konstatoval, že účast spolků ve správních řízeních nelze vykládat natolik široce, že by se vztahovala na řízení, jež mohou zasáhnout jakoukoliv složku životního prostředí, nýbrž toliko složky životního prostředí chráněné zákonem o ochraně přírody, žalobce neuvedl, v čem spočívá dotčení chráněných zájmů. Ze závazného stanoviska a vyjádření Magistrátu

hlavního města Prahy, odboru ochrany prostředí, ze dne 2. 6. 2016, č. j. MHMP 9740/2016, plyne, že stavba je umísťována do vysoce urbanizovaného prostředí v oblasti blokové zástavy, kterou nelze označit za krajinu ve smyslu zákona o ochraně přírody, neboť nejde o řídkou zástavbu či území, v němž by byly významnou měrou zastoupeny přírodní prvky jako zvláště chráněná území, významné krajinné prvky, územní systém ekologické stability, výrazně nezastavěné svahy apod. Jedná se o městskou zástavbu. Uvedený záměr nemá také vliv na evropsky významné lokality ani ptačí oblasti. Stavební úřad k bodu týkajícímu se rorýse obecného uvedl, že stávající půdní prostor je bez vhodných dutin a šterbin pro hnízdění rorýse obecného. Zájmy ochrany přírody a krajiny tedy nemohou být daným záměrem dotčeny. Dále uvádí, že se jedná o stavební úpravu současně využívaného objektu, tedy nástavbu objektu bytového domu č. p. 354 umístěného na pozemku parc. č. 180 v k. ú. Karlín, kdy dojde o navýšení o cca 4 m tak, že navržená zástavba nedosáhne výšky sousedního objektu. Dále žadatel požaduje umístění opěrné zdi, a to ve dvoře objektu na již současně zpevněné ploše.

- [6] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že co se týče odkazu žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2015, č. j. 9 A 219/2012-136, jednalo se o jiný typ stavby (stavba nazvaná „Obytný soubor U Michelského mlýna“ měla mít společnou sedmipodlažní podnož (1PP + 6NP), tři věže o maximálně jedenácti podlažích a měla být umístěna do strmého svahu od Botiče k ulici Družstevní ochoz, v objektu mělo být asi 98 bytů, 143 parkovacích míst v hromadných garážích, prostory občanské vybavenosti – provozovny služeb pro obyvatele objektu, obchodní plochy do 200m² a technické zázemí). Soud uvedl, že umístěním stavby může dojít ke snížení nebo změně krajinného rázu, neboť tato stavba by mohla narušit hranu údolní nivy Botiče, sousedila by s historickou zástavbou Michle, stavba by měla vliv na harmonické měřítko a vztahy v krajině a také na estetickou a přírodní hodnotu krajinného rázu a na hodnotu zeleně, která je významným regučiem drobných živočichů a ptactva atd. Soud dospěl k závěru, že v daném případě má stavba být umístěna do prostředí, které má znaky krajiny s krajinným rázem ve smyslu zákona o ochraně přírody, tedy je dána pravomoc orgánu ochrany přírody a krajiny dle ust. § 12 zákona o ochraně přírody, a že předmětná stavba by ovlivnila přírodní, kulturní a historické charakteristiky krajinného rázu dotčeného místa. Předmětem tohoto rozsudku Městského soudu v Praze je tedy stavba nepoměrně větší a objemnější než je záměr žadatelů v přezkoumané věci. Jelikož žalobcově případě absentuje krajina ve smyslu zákona, nejsou proto dány předpoklady pro postup podle ust. § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a věcné posuzování krajinného rázu je tedy bezpředmětné. Uvedené potvrzuje žalovaný také odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 7 As 23/2014-57, ve které Nejvyšší soud rozporoval, že krajina je vše, co se nachází v určité oblasti bez ohledu na to, zda šlo o výsledek umělých či přirozených procesů, a dále na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 As 52/2009-227 (logickou podmínkou možnosti dotčení krajinného rázu je existence krajiny, přičemž významnou roli hrají i významné krajinné prvky).
- [7] Městský soud na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

- [8] Podle ust. § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody: „ochranou přírody a krajiny se podle tohoto zákona rozumí dále vymezená péče státu a fyzických i právnických osob o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péče o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i péče o vzhled a přístupnost krajiny“. Podle odst. 2 písm. g) cit. ustanovení: „Ochrana přírody a krajiny podle tohoto zákona se zajišťuje zejména ... g) spoluúčastí v procesu územního plánování a stavebního řízení s cílem prosazovat vytváření ekologicky vyvážené a esteticky hodnotné krajiny,...“.
- [9] Podle ust. § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody: „významný krajinný prvek jako ekologicky, geomorfologicky nebo esteticky hodnotná část krajiny utváří její typický vzhled nebo přispívá k udržení její stability. Významnými krajinnými prvky jsou lesy, rašeliniště, vodní toky, rybníky, jezera, údolní nivy. Dále jsou jimi jiné části krajiny, které zaregistruje podle § 6 orgán ochrany přírody jako významný krajinný prvek, zejména mokřady, stepní trávníky, remízy, meze, trvalé travní plochy, naleziště nerostů a zkamenělin, umělé i přirozené skalní útvary, výchozy a odkryvy. Mohou jimi být i cenné plochy porostů sídelních útvarů včetně historických zahrad a parků.“.
- [10] Podle ust. § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody: „krajinný ráz se neposuzuje v zastavěném území a v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem nebo regulačním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody.“.
- [11] Obecněji při posouzení žalobních bodů soud uvádí, že ty jsou velice stručné a víceméně se omezují pouze na konstataci nesouhlasu s právním názorem stavebního úřadu, aniž by nabídly nějakou konkrétnější a ucelenější argumentaci, z jakého důvodu má žalobce tento závěr (učiněný na základě konkrétního posouzení skutkového stavu, charakteru umísťované stavby a rázu prostředí, do něž je umísťována) za chybný či nedostatečně zjištěný.
- [12] Z odůvodnění rozhodnutí plyne, že v rámci platného územního plánu v době vydání napadeného rozhodnutí předmětné plochy byly upraveny tak, že parcela je označená jako všeobecně smíšené území, jehož součástí je řešená stavba jako bytový dům. Plocha je obemknuta a rozdělena plochami komunikací, smíšeného městského jádra a urbanisticky významnou plochou a dopravním spojením. Jedná se o plochu v zastavěném území, ve vysoce urbanizované blokové zástavbě ohraničenou sítí komunikací. Takové vymezení území odpovídá závěru žalovaného, že v okolí předmětných pozemků se nenachází krajina s krajinným rázem, neboť stavba byla umísťována do vysoce urbanizovaného prostředí, konkrétně blokové zástavy, které nelze označit za krajinu ve smyslu zákona, neboť v dané přírodě se nevyskytuje krajina, která by zasluhovala ochranu, a tedy se v dané lokalitě nemůže nacházet ani krajinný ráz. Řešenou lokalitu nelze považovat za unikátní, ať už z hlediska přírodní, kulturní nebo historické charakteristiky či oblasti. Takové závěr odpovídá stanovisku příslušného správního úřadu, který logicky hodnotí danou lokalitu, žalobce proti takovému konkrétnímu hodnocení nic v žalobě neuvádí. Dále je nutné obecněji poukázat i na charakter umístěné stavby (zamýšlená nástavba na již stojící dům, která výškově nepřevyší okolní zástavbu), čímž nemůže dojít ke snížení nebo změně krajinného rázu i z důvodu charakteru umísťované stavby. Podle názoru zdejšího soudu se krajinný ráz, tak jak je charakterizován zákonem o ochraně přírody v dané lokalitě nenachází, přičemž dopad realizace záměru na krajinu lze označit za marginální z hlediska změny dané urbanizované krajiny.

- [13] Žalobce argumentoval rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 9 A 219/2012-136 ze dne 29. 5. 2015, když tvrdil, že v daném případě se městský soud zabýval právní definicí krajiny, a tedy je rozsudek použitelný i na tuto předmětnou věc. Soud k tomuto uvádí, že se v daném případě jednalo o bytový dům postavený na pozemcích parc. č. 875/2, 875/4, 875/5, 877, 878/1, 878/2, 879, 880, 881, 919/15, 920/1, 3222/1, 3228/1 a 3420/1 v k. ú. Michle, přičemž se jednalo o tzv. Obytný soubor u Michelského mlýna, a to včetně výstavby inženýrských sítí a připojení na komunikaci. Jednalo se o objekt, který měl mít sedm podlažních pater, dále tři věže o 11 podlažích, jednalo se o umístění do svahu od řeky Botiče, celkem se mělo v obytném souboru nacházet 98 bytů, 143 parkovacích míst, prostory občanské vybavenosti a technické zázemí. Jednalo se tak zcela zjevně o stavbu naprosto nesrovnatelnou s touto řešenou nástavbou domu ve vysoce urbanizované zástavbě, a analogie tohoto rozsudku na tento případ nepřichází v úvahu. Žalobce v žalobě pak vůbec neuvádí, proč a z jakého důvodu by tyto dvě stavby měly být analogické, proto se soud dále k tomuto žalobnímu bodu nemůže konkrétněji vyjadřovat.
- [14] Právní závěr žalovaného odpovídá správní judikatuře (soud odkazuje na žalovaným zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 7 As 23/2014-57), kterému tento posuzovaný případ odpovídá, a žalobce v žalobě žádný konkrétní nesouhlas s takovým posouzením neuplatňuje.
- [15] Soud tedy uzavírá, že žaloba je nedůvodná, a proto ji zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.
- [16] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení, které by převyšovaly běžnou administrativní činnost žalovaného, nevznikly, proto soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku II.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 1. prosince 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu